

Ztrácím se

jako se ještě nikdy nikdo neztratil
mezi zažloutlými stránkami starých časopisů
pečlivě svázaných provázky
uschovaných před nenechavými prsty času
do lepenkových krabic v podkroví
ani by tě nenapadlo mě hledat
tam nebo někde mnohem blíž
zvoní kostelní zvony
a matky bijí svoje syny na poplach
přichází doba polednic
dobových pohlednic
a neočekávaných příchodů ze
zaprášených půd
začalo se mi špatně dýchat
a přestat se vázat na kořeny
se zdálo
nevyhnutelné

ztrácím tě
jako tě ještě nikdy nikdo neztratil
a možná
to tak mělo být